

i Historien, har det netop været saadanne, efter hvilke man overlod Staten og statsudnævnte Personer den Myndighed, som ellers er tillagt Skifteretten i Henhold til Konkurslovgivningen. Det ærede Medlem Hr. Kragh gjorde ogsaa en Bemærkning om, at der var noget urimeligt i, naar man nægtede Statsgaranti, saa at lade Staten overtage Ordningen. I Henhold til, hvad jeg allerede har sagt, kan jeg slet ikke forstaa denne Betragtning, navnlig ikke da jeg har den Opfattelse, at Banker, der bryder sammen, ikke repræsenterer en tilfældig lille Gruppens Interesser, men repræsenterer Statens, Samfundets Interesser i videste Forstand. Det drejer sig ikke blot om saa og saa mange Indskydere, saa og saa mange Personer, som maaske kan løbe en Risiko, men ogsaa om Foretagender, der opretholdes ved Hjælp af den Kredit, de har modtaget fra den paagældende Bank, og det er derfor ikke et lige-gyldigt Spørgsmaal, under hvilke Former en sammenbrudt Banks Afvikling finder Sted. Det maa nødvendigvis, hvis der skal være Mening i Tingene, i høj Grad være under Statsmagtens Medvirkning.

Det ærede Medlem Hr. Kragh gjorde den Indvending, at Ministeren havde udvist en særlig Iver og Handlekraft. Jeg plejer ikke at dovne Tiden bort. Naar jeg har skyndt mig i dette Tilfælde, er det altsaa ikke noget ualmindeligt. Trænger noget til Afgørelse, synes jeg, det er rimeligt at træffe denne Afgørelse. Men her havde jeg den Tilskyndelse, at der virkelig stod betydelige Interesser paa Spil. Det ærede Medlem udviklede, hvorledes jeg kunde give 14 Dages Udsættelse med Konkurs, og at det altsaa slet ikke hastede. Jo, det hastede i høj Grad, thi til denne Bank var knyttet Hundreder af Erhvervsforetagender, en Række smaa Erhvervsforetagender og forøvrigt ogsaa en Række store, men navnlig talrige mindre, som finansieres af Banken og fra Uge til Uge skulde hente deres Penge til Arbejdsløn o. s. v. i denne Bank, og det kunde ikke være ønskeligt og ikke være Regeringen ligegyldigt, om der hængik 14 Dage, i hvilke en Række Foretagender eventuelt truede med Sammenbrud eller maatte bryde sammen, fordi der ikke kunde blive en endelig Ordning med Hensyn til Likvidationen af Banken. Alle de, som jeg forhandlede med i de paagældende Dage, gjorde stærkt gældende, hvor ønskeligt det var, at man fik denne Sag afgjort snarest; og at der virkelig forelaa paatrængende Omstændigheder, saaledes som Grundloven for-

udsætter, har jo ogsaa det ærede Medlem Professor Møller, som talte i Dag, bekræftet.

Det ærede Medlem Hr. Kragh spurgte, hvem der havde raadet mig, og mente, at det maatte være meget ensidigt, der var raadet i denne Sag. Jeg havde til Raad og Vejledning de Embedsmænd, som nu en Gang hører til Erhvervsministeriet, i første Linie Bankspektøren, dernæst Nationalbankdirektøren, dernæst de private Bankers Ledere. Det er dog klart, at alle disse baade i høj Grad sagkyndige og paa Statens eller paa de private Bankers og Nationalbankens Vegne interesserede var det naturligt at raadspørge. Med disse raadfører man sig selvfølgelig om Fremgangsmaaden i denne Sag, og at det skulde være ensidigt, kan jeg ikke erkende. Dernæst raadspurgte jeg 4 Repræsentanter for de politiske Partier her i Rigsdagen, som ogsaa fandt det tilraadeligt at faa en saadan Foranstaltning, under Hensyn til Ønskeligheden af, at Likvidationen kunde forløbe paa den bedst mulige Maade. Altsaa helt ensidigt har denne Raadgivning ikke været. Jeg kan ikke se andet, end at den tværtimod har været særdeles alsidig, og jeg kan heller ikke efter den Forhandling, der er ført her, andet end være tilfreds med de gode Raad, som jeg har faaet, og som har fundet Bifald i den Grad, som Tilfældet er, hos samtlige de Medlemmer, som har haft Ordet i denne Sag.

Med Hensyn til Indskyderne er der altsaa paa Foranledning af denne Henvendelse til Rigsdagen gjort en Række Bemærkninger. For det første er der rejst det Spørgsmaal, hvor mange der er. Det er oplyst i Skrivelsen, at der er 2 000 Indskydere i Foreningen, som henvender sig til Rigsdagen. Jeg kan oplyse, hvad der er meddelt mig gennem Likvidationskomiteen, at der var ved Sammenbrudet 55 000 Konti for Indskydere, af hvilke 34 800 var under 200 Kr.; de er altsaa udløst eller kan blive udløst ved Hjælp af den Haandsrækning, Nationalbanken har ydet. Til Rest er der altsaa 20 000 Konti. Hvor mange Indskydere de repræsenterer, ved jeg ikke, men saa forfærdelig langt fra de 20 000 er der vel sagtens ikke Anledning til at tro Tallet ligger. Alene at faa disse 20 000 eller henvend 20 000 i Tale er dog ikke saa lige til. Men jeg erkender gerne, at Spørgsmaalet for disse Indskydere naturligvis efterhaanden bliver mere aktuelt, i jo højere Grad man kan faa den Opfattelse til at brede sig, at der er Fare for Indskydernes Kapital, hvad det ærede Medlem Hr. Zahle nu var inde paa. Thi det er jo rigtigt, at da Banken